

ת"פ 7622/02/17 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד ח.ח., הנאשם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 7622-02-17 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' ח' (עציר)

בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה -

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד שמואלי

נגד

ח.ח. (עציר) - הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד בש

גזר דין

הנאשם, יליד 1987, הורשע על פי הודאתו בעבירות של שהייה שלא כדין לפי סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן החוק), היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק, וגניבה לפי סעיף 384 לחוק.

תיאור העובדות הוא כי ביום 22.12.16, בין השעות 12.00 עד 13.15 נכנס הנאשם אל שטח חצר בית המתלונן בלוד, ניגש לחלון חדר העבודה בקומת הקרקע וניסה לפתחו. משלא עלה בידיו לפרק את מסגרת החלון, ניפץ את זגוגית החלון, השחיל ידו דרך החור שנוצר מן הניפוץ ופתח את ידית החלון מבפנים. אז נכנס מבעד לחלון לתוך הבית, וגנב את הפריטים הבאים, תוך הותרת אי סדר והרס רב בבית: 5 עגילי יהלום, זוג עגילים אבנים יקרות, 4 זוגות עגילים מעוצבים, סט שרשרת עגילים וצמיד, סט עגילים ושרשרת פנינים, זוג עגילים מעוצבים, 4 זוגות עגילי זהב, 5 שרשראות מעוצבות, אולר, 5 מטענים לטלפון, 4 טלפונים ניידים, מחשב נייד, 3 מצלמות אספנות, 2 מצלמות, מצלמת וידאו כרטיסי זיכרון וחצובה, ארנק עם מסמכים, תכשירי קוסמטיקה, מצעים, משחקי קופסא, כרטיס מתנה בשווי 200 ₪, קופסת תכשיטים עם 8 שרשראות מעוצבות. הנאשם יצא מהבית כשהרכוש בידיו, וגרם נזק לחלון בשווי 3,838 ₪.

הנאשם נעצר בשלב מאוחר, ביום 30.1.17, בעקבות גילוי ד.נ.א. והוא עצור עד תום ההליכים.

טיעוני הצדדים לעונש:

ב"כ התביעה הפנה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, שהורשע בעבירות רכוש ומרמה תוך שהייה שלא כדין, וריצה מאסרים ממושכים. בנוסף, תלויים נגדו 3 מאסרים על תנאי בני הפעלה, אשר מצטברים לכדי 15 חודשים סה"כ. הנאשם שוחרר ממאסרו הקודם ביום 14.11.16, וכבר לאחר כ-40 יום, ביצע את העבירות דנן. נטען כי העבירות

במקרה זה חמורות במיוחד היות שנגנב רכוש רב, וכן חפצים בעלי ערך סנטימנטלי. התביעה סבורה כי יש להטיל מאסר ממושך, ולהפעיל את המאסרים על תנאי במצטבר. לדעת התביעה מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל-32 חודשי מאסר בפועל, ויש להטיל עונש של 40 חודשי מאסר סה"כ.

ב"כ הנאשם טענה כי עניינו של הנאשם חורג נוכח מצבו הנפשי המעורער והפנתה לדו"חות רפואיים רבים משב"ס, לפיהם הנאשם סובל מתחלואה כפולה. הנאשם הוא חולה לב ואפילפסיה, ובנוסף סובל מדיכאון, וערך ניסיונות התאבדות חוזרים, בכך שחתך את זרועו, והובהל לטיפול רפואי. הנאשם נוטל טיפול תרופתי. נטען כי הנאשם התדרדר למצבו זה בעקבות התמכרות לסמים מגיל צעיר. בשל היותו תושב האזור, הנאשם אינו זכאי לתמיכת הרשויות, ולא היה מועמד לטיפול גמילה והתוצאה היא שהוא שב ומבצע עבירות ואינו מקבל כל סיוע או טיפול. עוד נטען כי המאסרים על תנאי בגין עבירות השהיה בישראל צריכים להיבלע בתוך המאסרים על תנאי שענינם עבירות רכוש, כך שיופעלו בחופף, זאת בשל היותם חלק מאותה פרשייה. ב"כ הנאשם הפנתה לכך שבעת הדיון בתיק הקודם של הנאשם טרם היה ידוע על התיק דנן ועל כן נשללה מן הנאשם האפשרות לצרפו אז. נוכח מכלול הנסיבות סבורה ב"כ הנאשם כי המתחם ההולם צריך לנוע בין 10 ל-16 חודשי מאסר בלבד, זאת גם בשל מצבו הנפשי הירוד של הנאשם. בסיום טיעוניה עתרה ב"כ הנאשם למתן עזרה הומניטארית לנאשם, שכן גם לאחר שישוחרר ויחזור לאזור מגוריו, עדיין יתקיים החשש האובדני, כל זמן שאינו מטופל.

הנאשם בדברו האחרון ציין כי עברו הביטחוני הוא מלפני 14 שנים, ומאז לא שב לעבריינות ביטחונית. בנוסף, אמר כי היה מעוניין במעצר בשל מצבו הבעייתי, והסגיר עצמו למשטרה. לדבריו, כל רצונו היה להשיג תרופות עבור אמו, שאין ידה משגת לקבלן באזור. הנאשם אמר כי יש לו אב ואחים חולים, אין מי שיעזור להם והוא מצטער על כך שכל חייו עוברים עליו בכלא.

מתחם העונש ההולם

אין צורך להרחיב אודות חומרתה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים, אשר יש בה כדי לגרום לפגיעה החמורה ביותר בביטחונו האישי של הפרט, שביתו אמור להיות מבצרו (ע"פ 7453/08 מד"י נ' אאוזנה (31.12.08); רע"פ 3063/11 כהן נ' מד"י (17.4.11)). לא פעם נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת ההתפרצות לבית מגורים כשלעצמה נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר (רע"פ 4156/13 בוחניק נ' מד"י (12.6.13); עפ"ג (מרכז) 57513-07-15 זצני נ' מד"י (24.5.16); עפ"ג (ת"א) 17410-10-16 אזולאי נ' מד"י (9.1.17); עפ"ג (חי') 67510-12-15 חסאן נ' מד"י (25.2.16); עפ"ג (י-ם) 53376-02-13 טוויל נ' מד"י (3.7.13); ע"פ 38973-05-16 רחמני נ' מד"י (19.7.16)).

כמו כן, נקבע כי מתחם העונש בגין עבירת שב"ח שנועדה לצורך עבירת רכוש נע משלושה ועד תשעה חודשי מאסר בפועל (עפ"ג 61965-12-14 פכר נ' מד"י (15.2.2015)).

עונשי המאסר המוטלים בדרך כלל בפרשות דומות לזו, מלמדים על גישה מחמירה של בתי המשפט, כפי שניתן לראות בדוגמאות שלהלן:

ברע"פ 916/17 בוסקילה נ' מד"י (18.4.17) נדחתה בקשת הנאשם לרשות ערעור על חומרת העונש שהוטל עליו בגין התפרצות לבית מגורים וגניבת רכוש יקר ערך. בית המשפט העליון אישר את העונש שהוטל: מאסר למשך 18 חודשים וכן הפעלת מאסר על תנאי בן 10 חודשים במצטבר.

ברע"פ 3228/12 וסילנקו נ' מד"י (תקדין מיום 29.4.12) הותר ביהמ"ש העליון על כנה את הכרעת ביהמ"ש המחוזי

שהטיל שנתיים מאסר והפעיל מע"ת למשך שנה.

ברע"פ 8519/11 ויצמן נ' מד"י (8.1.12), נדחה ערעורו של הנאשם על העונש שנגזר עליו ואשר עמד על 20 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 5090/13 חסן נ' מד"י (17.7.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים, שעה שתלויים נגדו 3 מאסרים על תנאי בני הפעלה. הנאשם נדון ל-20 חודשי מאסר בפועל, ועונשו הוקל במעט בבית המשפט המחוזי. העונש אושר בבית המשפט העליון.

ברע"פ 5326/12 סיאם נ' מד"י (7.8.12), הורשע הנאשם בשתי התפרצויות לבתי עסק והתפרצות לדירה. הנאשם ללא עבר פלילי, אך המלצת שרות המבחן לא היתה חיובית. נגזרו 15 חודשי מאסר וערעוריו לבית המשפט המחוזי והעליון, נדחו.

ברע"פ 4309/13 בלעום נ' מד"י (8.6.13), הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לדירה וכן החזקת אבזר של תחמושת ונדון ל-10 חודשי מאסר. הנאשם ערער על חומרת העונש בשל העובדה שבעברו הרשעה יחידה ולא ריצה מעולם מאסר. ערעוריו נדחו בבית המשפט המחוזי והעליון.

מקום בו הורשע הנאשם בעבירת התפרצות שבוצעה תוך שהייה שלא כדין בישראל, היה בכך כדי להחמיר את העונש באופן משמעותי.

בע"פ 56890-11-14 שמאסנה נ' מד"י (11.3.15), המדובר במי שהורשע בשתי עבירות התפרצות למקום מגורים, תקיפת שוטר ושתי עבירות שב"ח. באחת ההתפרצויות נגנבו תכשיטים בשווי 250,000 ₪. בבית משפט קמא, הוטלו 45 חודשי מאסר וכן הופעלו 2 חודשי מאסר על תנאי. בנוסף, הוטל פיצוי בסך 250,000 ₪. בערכאת הערעור טען הנאשם כי בשל גילו הצעיר ונסיבותיו הכלכליות הקשות, לא היה מקום להטלת עונשים כה חמורים. בית המשפט המחוזי החליט לדחות את הערעור בנוגע לעונש המאסר. בעניין הפיצוי, נקבע כי רק בשל העובדה שהסתבר כי המתלונן כבר פוצה על ידי חברת הביטוח, יבוטל רכיב זה.

בת.פ 1113-09 מד"י נ' עטייה (30.9.09) הורשע הנאשם לפי הודאתו בהתפרצות למחסן וגניבת ציוד אלקטרוני רב בשווי של מאות אלפי שקלים, תוך שהייה שלא כדין. העבירות בוצעו בחבורה, לאחר תכנון. הנאשם צעיר, בעל עבר פלילי. בית המשפט גזר עליו 24 חודשי מאסר, וכן קנס בסך 6,000 ₪ ופיצוי בסך 40,000 ₪.

בעפ"ג 57868-07-15 הנדי נ' מד"י (11.10.15) דחה בית המשפט המחוזי ערעורו של הנאשם על חומרת העונש, לאחר שהוטל עליו מאסר למשך 13 חודשים, בגין התפרצות לדירת מגורים תוך שהייה שלא כדין בישראל.

בעפ"ג 33356-06-13 הדיב נ' מד"י (2.1.14) נדחה, ברוב דעות, ערעורו של הנאשם על חומרת עונשו. הנאשם התפרץ לדירת מגורים וגנב רכוש שכלל תכשיטים ומכשיר נייד, תוך שהייה שלא כדין בישראל. הוטלו עליו 24 חודשי מאסר וכן הופעל במצטבר מאסר על תנאי בן 12 חודשים, סה"כ 36 חודשי מאסר.

בענייננו, הנאשם התפרץ לדירת מגורים בשבת בצהריים, שעה שבה היו עלולים המתלוננים להיות בבית ועלולה היתה להיגרם הסלמה של הסיטואציה. לאחר מכן גנב פרטי רכוש בעלי ערך רב. את העבירות ביצע לאחר שנכנס לישראל לצורך ביצוע העבירה.

בהתאם למדיניות הענישה הנוהגת ומכלול נסיבות העבירות, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין 16 ל-30 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם צעיר למדי, אך נושא על שכמו עבר פלילי מכביד. עוד בהיותו נער הורשע בעבירות ביטחוניות של יידוי אבנים ונדון ל-15 חודשי מאסר. לאחר מכן, הורשע פעם אחר פעם בעבירות חמורות ביותר של התפרצויות לבתי מגורים תוך שהיה שלא כדין והוטלו עליו מאסרים ממושכים, לתקופות של 25 חודשים בכל פעם, לרבות הפעלת מאסרים על תנאי. בין היתר הורשע הנאשם במהלך השנים גם בעבירות סמים, עבירות מרמה, ועבירות נגד שוטרים. לאחרונה נדון בת.פ. 54321-11-13 בגין עבירות של כניסה למגורים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ושב"ח והוטלו עליו 8 חודשי מאסר בפועל, אשר אותם סיים לרצות כ-40 יום קודם למעצרו בגין העבירות שלפני. בחינת גילויו הפלילי מלמדת כי למרבה הצער בילה את מרבית ימיו מאז היה לנער, בין כתלי הכלא.

אם לא די באמור, נגד הנאשם תלויים סה"כ 15 חודשי מאסר על תנאי, משלושה גזרי דין, שהם בני הפעלה בענייננו: 6 חודשי מאסר על תנאי מת.פ. 3885-01-13 בגין כל עבירת רכוש; 60 ימי מאסר על תנאי בגין כל עבירת שב"ח וכן 4 חודשי מאסר על תנאי בגין כל עבירת רכוש מת.פ. 54321-11-13; 3 חודשי מאסר על תנאי בגין עבירת שב"ח מת.פ. 43227-09-15.

עברו הפלילי של הנאשם יישקל לחומרא.

מצד שני, הוגשו מטעם הנאשם מסמכים רפואיים ממערכת הבריאות של שב"ס, מהם עולה כי הנאשם מוכר כבעל רקע התמכרותי, אושפז בעבר כמה פעמים בשל הזיות, בעל נטיות אובדניות, וסובל מאפילפסיה. במהלך השנים האחרונות, הנאשם הובא כמה וכמה פעמים למרפאת שב"ס לאחר שביצע ניסיונות לחתוך עצמו, ונטען כי הוא שרוי במצב בעייתי דכאוני אשר לא יוטב ללא קבלת טיפול. אין ספק שמצבו הבריאותי של הנאשם אינו שפיר, וסוגיית הטיפול בו מורכבת, בהיותו תושב האזור שאינו בעל זכויות סוציאליות בישראל.

כמובן, אין במצב הרפואי כדי להכשיר ביצוע עבירות, ובפרט קשה לקבל את מצבו כהצדקה להתפרצות לדירות מגורים בישראל, פעם אחר פעם.

למרבה הצער נראה כי לנאשם דפוס עברייני עמוק, שהרי מאסרים ממושכים שהוטלו עליו לא הועילו להרתיעו.

נוכח חומרת העבר הפלילי, אין מנוס מלהטיל על הנאשם עונש מאסר בהתאם לעיקרון ההלימה.

אופן הפעלת המאסרים על תנאי

הצדדים נחלקו ביניהם בשאלה האם יש מקום להורות על הפעלת המאסרים על תנאי בחופף או במצטבר למאסר, וזה לזה.

הלכה פסוקה היא כי ככלל, מאסרים על תנאי יופעלו במצטבר לעונש שהוטל, ולא בחופף לו (ע"פ 7907/14 וזאנה נ' מד"י (22.2.15)). חפית התנאי שיופעל, למאסר, היא חריג שראוי לנמקו, ובענייננו אני מתקשה למצוא נימוק שיצדיק

זאת.

לצד האמור, עולה שאלת חפיפת המאסרים על תנאי זה לזה. בסוגיה זו טענה ב"כ הנאשם כי על פי ההלכה הפסוקה, שעה שמדובר במסכת עבריינית אחת, יש לחפוף מאסרים מותנים שהוטלו בגזר דין אחד, כך שהנאשם יישא את תקופת המאסר המותנה הארוכה יותר. לטענתה, בנוגע למאסרים על תנאי מת.פ 54321-11-13, יש לקבוע כי הם "בולעים" זה את זה, כך שניתן להפעיל 4 חודשים בלבד. מנגד טענה התביעה כי על פי ההלכה, אין הצדקה לחפיפת התנאים, בעניינו של מי שמבצע עבירות שוב ושוב.

לאחר בחינת הטענות, אני סבורה כי בסוגיה זו הצדק עם הנאשם.

בע"פ 4517/04 מסרואה נ' מדינת ישראל (10.3.05) נדונה שאלת חפיפת התנאים, ונקבע כי כלל אכן אין מקום לחפיפתם זה לזה, אך נקבע חריג לכלל:

עם זאת סעיף 58 אינו מעניק לנו פתרון באשר לשאלת היחס בין שני המאסרים המותנים, אשר הפכו לבני הפעלה לנוכח הפרת ה"תנאים" שנקבעו להם. השאלה היא אפוא אם מאסרים אלה, האחד בן 12 החודשים, והאחר בן 18 החודשים, יחפפו זה את זה כך שתקופת המאסר הארוכה מבין השתיים תבלע את הקצרה, כהוראתו של סעיף 45(ג), או שמא תקופות המאסר יצטברו זו לזו ויתווספו למאסר בשל ההליך הנוכחי, כבקשת המשיבה...

אכן, צבירתם של עונשים מספר תתאים בעיקר לסיטואציה שבה אין כל זיקה בין כמה עבירות, או כאשר חומרתן המופלגת של העבירות מחייבת כי העונשים ירוצו במצטבר. אולם מקום שבו יש לראות בכמה עבירות כמשתייכות למסכת עבריינית אחת, כי אז הכלל הוא כי העונשים בגין יחפפו זה את זה (ראו ע"פ 269/78 חליוואה נ' מדינת ישראל [13], בעמ' 401-402). כזה הוא המקרה שבפנינו, שבו לעבירה בדבר נשיאתו של הנשק ללא היתר זיקה של ממש לביצועה של העבירה האחרת שבה הורשע המערער שעה שניסה לפגוע מאותו נשק בחוסאם.

באופן דומה ניתח בית המשפט העליון את המצב המשפטי בע"פ 3205/12 מד"י נ' ניקולייב (24.2.13), שם נקבע כי בנסיבותיו של אותו מקרה לא היה מדובר במסכת עבריינית אחת ועל כן הופעלו התנאים במצטבר זה לזה. כמו כן, ניתן לראות: עפ"ג 16297-07-14 מד"י נ' גאנם (18.9.14).

במקרה דנן, לא יכולה להיות מחלוקת על כך שכל העבירות בוצעו על ידי הנאשם כחלק ממסכת עבריינית אחת, שעיקרה הוא התפרצות לדירת המתלונן. לשם כך נכנס הנאשם לישראל ללא היתר, ובמסגרת זו הזיק לחלון הדירה וגנב את הרכוש. לפיכך בעניין 2 המאסרים על תנאי שהוטלו בגזר דין אחד בת.פ 54321-11-13, בגין עבירת השהייה ובגין עבירת רכוש, יש לנהוג לפי הלכת מסרואה (במאמר מוסגר אציין כי הפסיקה אליה הפנתה התביעה לא התייחסה לסוגיית חפיפת התנאים זה לזה כי אם לשאלת חפיפתם למאסר עצמו). בנסיבות אלה, למעשה יש לראות את הנאשם כמי שתקופת התנאי התלויה נגדו מת.פ 54321-11-13 היא של 4 חודשים בלבד (בנוסף לשני המאסרים על תנאי הנוספים המפורטים לעיל).

טענה נוספת שנטענה מטעם הנאשם היא כי בעת שנדון בת.פ 43227-01-16 בחודש ינואר 2016, לא היה ידוע לצדדים על קיומו של תיק נוסף, זאת חרף העובדה שבתיק הנוסף דובר בעבירות התפרצות ושב"ח משנת 2012. התוצאה שנגרמה היא כי נשללה יכולת הנאשם לצרף את שני התיקים הללו, והוא נדון בתיק הנוסף, ת.פ 54321-11-13 בחודש מרץ 2016, כך שהוטלו עליו עונשי מאסר על תנאי נפרדים. לדעת הנאשם, בשל ההתנהלות שהיתה, יש להורות על הפעלת התנאים משני התיקים הללו בחופף זה לזה. אינני יכולה לקבל טענה זו, כיוון שלא ידוע

לי מה היה הגורם לעיכוב בהגשת כתב האישום בתיק המאוחר, וייתכן בהחלט שהיתה הצדקה לכך, למשל: אם נעשה גילוי מאוחר של ראיות שקשרו את הנאשם לעבירות. מצד שני, הנאשם שידע יפה כי ביצע עבירת התפרצות נוספת, יכול היה, אילו רצה בכך, להודיע עליה למשטרה בעת שנעצר בחודש ינואר, ואזי ניתן היה לבצע צירוף.

גזירת הדין

לאחר כל האמור, אני סבורה כי יש להטיל על הנאשם עונש מרתיע, בשים לב לעונשי המאסר שלא הועילו להרתיעו עד היום.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 30.1.17 עד היום;

ב. יופעלו המאסרים על תנאי התלוים נגד הנאשם, סה"כ 13 חודשים:

6- חודשי מאסר על תנאי מת.פ 3885-01-13;

60- ימי מאסר על תנאי וכן 4 חודשי מאסר על תנאי מת.פ 54321-11-13- בחופף זה לזה;

3- חודשי מאסר על תנאי מת.פ 43227-09-15.

הנאשם יישא את עונשי המאסר והמאסרים על תנאי שהופעלו בחופף ובמצטבר זה לזה כך שבסה"כ יישא 30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג פשע.

5 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג עוון, או שהיה שלא כדין בישראל.

זכות ערעור.

ניתן היום, י"ט כסלו תשע"ח, 07 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.